

Kirkeministeren (Torben Rechendorff):

Jeg vil kun tage stilling til den ene del af hr. Poul Nødgaards første spørgsmål, nemlig den, der vedrørte, om det var ham, der ikke kunne læse, eller om lovforslaget var uklart udformet. Jeg tager kun stilling til det sidste: Lovforslaget er ikke uklart udformet. Den anden del overlader jeg til hr. Poul Nødgaard.

Men jeg kan sige, at det ikke er korrekt, når det bliver sagt her fra talerstolen, at menighedsrådene ikke får øget kompetence. Det skal jeg gerne dybdeanalysere under udvalgsbehandlingen.

Endelig stillede hr. Poul Nødgaard det spørgsmål, om Folketinget skal lade sig skræmme af trusler fra provster og biskopper, eller hvad det var for noget. Bestemt ikke! Det var også derfor, jeg kun havde ét råd til hr. Poul Nødgaard: Fremsæt lovforslaget, og lad os se på det!

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Anden næstformand (Ivar Hansen):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Kirkeudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

6) Første behandling af lovforslag nr. L 89:

Forslag til lov om ændring af lov om menighedsråd.

Af kirkeministeren (Torben Rechendorff).
(Fremsat 6/11 91).

Lovforslaget sættes til forhandling.

*Forhandling***Hanne Andersen (S):**

Hensigten med ændringerne af loven om menighedsråd er, at rådene skal have større selvbestemmelse og mere indflydelse. Det er

godt nok, og det er vigtigt. Men det er lige så vigtigt, at væsentlige beslutninger drøftes med menigheden. Ministeren foreslår, at menighedsrådene fremover ikke skal træffe beslutninger om oprettelse af fælles menighedsråd i flersognspastorater og i sogne med flere kirke-distrikter, beslutningerne træffes alene af menighedsrådene.

Men vi synes, at hvis menighederne skal være aktive, må informationsniveauet være meget højt, og som minimum skal der holdes menighedsråd om beslutningen. Bred information og orientering er forudsætningerne for forståelse også af overordnet planlægning. I kommunerne er det meget vigtigt med denne information og høring. I sognet, der er en mindre, men ikke uvæsentlig enhed, er det lige så vigtigt.

Jeg tror, at argumenterne for fælles menighedsråd er meget velbegrundede, så beslutningen kan sagtens fremlægges i et menighedsråd. Men jeg vil gerne vide lidt om, hvad der var ministerens begrundelse for dette forslag.

En af de nye bestemmelser er, at man skal bo i menighedskredsen for at blive medlem af menighedsrådet, og hvis tilknytningen til sognet er stor – og det er den jo, når man er medlem af menighedsrådet – er der mulighed for at løse sognebånd og bevare tilknytningen, hvis man fraflytter sognet.

Fremover kan medlemmer, der ønsker at træde ud af menighedsrådet, men ikke kan få menighedsrådets tilladelse, nu anke til biskop og minister. Vi håber ligesom ministeren, at denne ankemulighed nu forhindrer, at medlemmer føler sig tvunget til at melde sig ud af folkekirken for at blive fritaget for arbejdet.

Rådighedsbeløbet – det beløb, menighedsrådet kan anvende til aktiviteter i sognet – har fremover nu kun en øvre grænse, og den er den 1. april fastsat til 96.000 kr. med en årlig regulering, der svarer til det beløb, der er den øvre grænse i dag på 70.000 kr. Det er fint nok. Men vi forstår ikke rigtig, hvorfor der ikke skal laves specificerede budgetter og regnskaber for rådighedsbeløbet, kirkekassen. Budget og regnskab burde efter vores mening offentliggøres f.eks. i menighedsbladet. Der er åbenhed om al anden administration og forvaltning af offentlige indtægter og udgifter, så hvorfor ikke den samme åbenhed om menighedsrådenes anvendelse af offentlige midler?